

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/16/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010130
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010130.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci navrhovateľa: MARKÍZA - SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO: 31 444 873, zastúpeného Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou a konateľkou spoločnosti ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o. so sídlom Trnavská č. 11, Bratislava proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/027/2012 zo dňa 29. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/027/2012 zo dňa 29. mája 2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. 7000061219/8180 v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/027/2012 zo dňa 29. mája 2012, vydaným v správnom konaní č. 158-PLO/O-1621/2011, č. 275-PLO/O-2406/2011, č. 244-PLO/O-2087/2011 a č. 159-PLO/O-1622/2011 postupom podľa ust. § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon č. 308/2000 Z. z.“, alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) v znení platnom v rozhodnom čase, rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že I. dňa 31. decembra 2010 o cca 18:11 hod. a dňa 22. januára 2011 o cca 20:11 hod. odvysielal v rámci programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Muconasal plus, počas ktorého sa po dobu cca

3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Liek na vonkajšie použitie. Pozorne čítajte príbalovú informáciu pre používateľov. O najvhodnejšom použití sa poraďte so svojim lekárom alebo v lekárni.“

II. dňa 12. februára 2011 o cca 18:35 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA reklamný šot na liek Mucoplant Spitzweigerich Hustensaft, počas ktorého sa po dobu cca 2 až 3 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Pozorne si prečítajte príbalovú informáciu a prípadné nežiaduce účinky konzultujte so svojim lekárom alebo lekárnikom.“

III. dňa 7. januára 2011 o cca 20:30 hod. v rámci televíznej programovej služby DOMA odvysielal reklamný šot na liek Otrivin Complete, počas ktorého sa po dobu cca 5 sekúnd v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Otrivin Coplete® je liek na aplikáciu do nosa a je určený pacientom od 18 rokov. Liek obsahuje xylometazolini hydrochloridum a ipratropii bromidum. Pred použitím si pozorne prečítajte poučenie o správnom používaní lieku, údaje na obale a pripojené informácie o výrobku. O používaní lieku a prípadnom riziku a nežiaducich účinkoch sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“

IV. dňa 22. januára 2011 o cca 20.12 hod. v rámci televíznej programovej služby TV MARKÍZA odvysielal reklamný šot na liek PARALEN HOT DRINK, počas ktorého sa dvakrát po dobu cca 2 sekundy v dolnej časti obrazovky zobrazila textová informácia, cit.: „Paralen Hot Drink je liek na vnútorné použitie. Čítajte pozorne písomnú informáciu pre používateľa. O použití lieku sa poraďte s lekárom alebo lekárnikom.“

pričom v dôsledku krátkej doby zobrazenia a slabej čitateľnosti uvedených textových informácií nebolo zabezpečené, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 13 276 €. Súčasne vyslovil, že podľa ust. § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle ust. § 67 ods. 16 cit. zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhovateľ. Namietal, že vzhľadom na formu a spôsob vedenia správneho procesu a výšku uloženej sankcie je rozhodnutie odporcu protizákonné a to v časti postupu správneho orgánu v procese, ako aj v časti uloženia a odôvodnenia sankcie.

Navrhovateľ vyslovil názor, že odvysielané reklamy na lieky obsahovali jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu tak, ako to predpokladá zákon v ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii, pričom jednoznačnosť bola daná tým, že sa na obrazovke v rozsahu cca 3-6 sek. na pozadí spotu objavil vizuálne zdôraznený text s textom poučenia, teda jednoznačne bola divákovi daná vizuálne zrejma informácia o skutočnosti, ktorú zákon v ust. § 34 ods. 4 písm. a/ vyžaduje a zrozumiteľnosť bola daná tým, že sa text poučenia zobrazil vizuálne spravidla v dolnej tretine obrazovky, v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke v rovnakom časovom limite a po dostatočne dlhú dobu. Tvrdil, že bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlišené a časový interval zobrazenia textu poučenia bol v celkovom rozsahu cca 3-6 sek. z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 10-20 sek., teda trval minimálne cca jednu tretinu z celkového rozsahu trvania reklamného spotu. Navrhovateľ v tejto súvislosti uviedol, že považuje zákon v časti ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ za nejasný a nepresný, teda taký, ktorý obsahuje neurčité právne pojmy, ktoré umožňujú rôzny výklad a spôsobujú právnu neistotu vysielateľa. Z jeho pohľadu išlo o jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu. V ďalšom poukázal navrhovateľ na právny rozbor Advokátskej kancelárie JUDr. Anna Stará, ktorý bol vyhotovený pre objednávateľa Rada pro rozhlasové a televizní vysílání z 11. 4. 2006, Praha ohľadne otázky právne neurčité pojmy a správne uváženie. Uviedol, že mu nie je známe, že by sa odporca v minulosti s otázkou stanovenia kritérií a hranice v nadväznosti na zákonnú požiadavku ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii vysporiadal, a preto mal za to, že výklad zákona tak musel uskutočniť výlučne on ako vysielateľ, pričom jeho snaha viedla k zjednoteniu a nastaveniu jednotlivých kritérií upravujúcich pravidlá na vysielanie výzvy podľa ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii. Dôvodil, že prax pri tvorbe obsahu reklám na lieky v nadväznosti na zákonné požiadavky bola kreovaná výlučne prostredníctvom spoločnej spolupráce a nastavenia

pravidiel medzi vysielateľmi a dodávateľmi reklám, pričom správny orgán neposkytol vysielateľom žiadne stanovisko k veci napriek snahe navrhovateľa o jednotiaci výklad, čo vyhodnotil ako protiprávne konanie správneho orgánu.

Navrhovateľ citoval ust. § 3 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), kde upriamil pozornosť súdu na zásadu zákonnosti a zásadu súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania, pričom konštatoval, že v minulosti boli vydané jednotlivé rozhodnutia: č. RP/42/2011 - zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 2Sž/24/2011, č. RP/37/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/18/2011, č. RP/32/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/25/2011 a č. RP/40/2011 zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/19/2011. Ďalej dôvodil, že v prípade rozhodnutia RP/27/2012 sa nejedná o ojedinelé rozhodnutie v rovnakej skutkovej a právnej veci, dajúc do pozornosti súdu rozhodnutie RP/10/2012, ktorému predchádzali viaceré správne konania a v ktorom bol navrhovateľ sankcionovaný za porušenie ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, a bola mu udelená sankcia vo výške 43 147 €, s poukazom na to, že v správnych konaniach boli v minulosti vydané jednotlivé rozhodnutia č. RP/16/2011 - zrušené rozsudkom NS SR 5Sž/15/2011, č. RP/29/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sž/24/2011, č. RP/31/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sž/21/2011, č. RP/33/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sž/24/2011, č. RP/36/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sž/18/2011, č. RP/38/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 3Sž/19/2011, č. RP/39/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 3Sž/18/2011, č. RP/41/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sž/17/2011, č. RP/44/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sž/25/2011, č. RP/47/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sž/23/2011, č. RP/49/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 8Sž/23/2011, č. RP/66/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sž/26/2011, č. RP/75/2011 - zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 3Sž/24/2011. Vyslovil názor, že z jednotlivých zrušujúcich rozsudkov NS SR vyplynul záver, že správny orgán v daných veciach pochybil, pokiaľ začal jednotlivé správne konania za jednotlivé čiastkové útoky, ako aj, že z nich vyplynulo, citujúc: „... pokiaľ sa navrhovateľ dopustil pokračujúceho správneho deliktu zákon nedáva Rade možnosť uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný reklamný šot na liek .. v ďalšom bude preto úlohou správneho orgánu spojiť príslušné správne konania a na zistený skutkový stav vydať jedno rozhodnutie s dostatočne presným opísaním skutku vo výroku rozhodnutia a uložiť jednu pokutu (...), taktiež bude úlohou odporcu jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal vysielateľ v budúcnosti pohybovať (...). Poukázal na to, že všetky vyššie uvedené rozhodnutia NS SR postupovali pri odôvodnení rozhodnutí analogicky. Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že správny orgán vydaním rozhodnutia RP/27/2012 nekonal v intenciách výkladu zrušujúcich rozsudkov NS SR a nepodriadil svoj právny názor názoru NS SR v danej veci, majúci za to, že tým, že správny orgán nezačal nové správne konanie, v ktorom by spojil predmetné správne konania do jedného, nerešpektoval, názor NS SR prezentovaný v rozhodnutiach, pričom po doručení uvedených rozhodnutí NS SR pokračoval tak, že vydal jedno rozhodnutie vo všetkých pôvodne zrušených rozhodnutiach (spolu sa jednalo o 17 zrušených rozhodnutí správneho orgánu, v prvej fáze RP/10/2012 spojil 13 správnych konaní a v druhej fáze RP/027/2012 spojil štyri správne konania) teda zjednodušil svoj postup a tým porušil všetky zásady správneho konania, keďže ako účastník konania nemal vedomosť o takomto postupe správneho orgánu, nie je mu zrejmé na základe čoho spojil predmetné správne konania, nebolo mu doručené žiadne oznámenie o začatí správneho konania, alebo o spojení predmetných správnych konaní do jedného konania a nemal možnosť vyjadriť sa k veci. Navrhovateľ zastával názor, že správny orgán mal po doručení zrušujúcich rozhodnutí NS SR rozhodnúť o začatí jedného správneho konania za odvysielanie viacerých reklamných spotov na lieky, ktoré spája rovnaká skutková podstata a približne rovnaký termín vysielania a sankcionovať vysielateľa jednou sankciou, ktorej výška mala byť náležite odôvodnená.

Vo vzťahu k výške uloženej pokuty a jej odôvodnenia navrhovateľ nesúhlasil so spôsobom výpočtu výšky pokuty a argumentáciu odporcu v odôvodnení rozhodnutia považoval za absurdnú a za nabúranie princípov spravodlivosti a rovnosti správneho trestania v obdobných prípadoch. Poukázal na to, že naposledy za porušenie ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii bol právoplatne sankcionovaný pokutou vo výške 4.000 €, a preto zastával názor, že každá ďalšia následne uložená sankcia a jej výška musí byť riadne odôvodnená v nadväznosti na posledne uloženú výšku sankcie v obdobnej veci. Dôvodil, že táto skutočnosť vyplýva z rozhodovacej praxe NS SR a z princípov

správneho konania, pričom zásada rovnosti stanovuje povinnosť správneho orgánu v obdobných prípadoch postupovať rovnako tak vo fáze procesu ako aj vo fáze ukladania sankcie a porušením tejto zásady dochádza k porušeniu princípu rovnosti účastníkov v obdobných prípadoch. Taktiež uloženie vysokej finančnej sankcie považoval navrhovateľ za neodôvodnené, nesplňajúc jej výchovnú a preventívnu funkciu, ale iba výlučne represívnu. Argumentáciu odporcu ohľadne závažnosti správneho deliktu ako kritéria pre uloženie sankcie, keď konštatoval, že divák sa s odvysielaným znením nemohol riadne oboznámiť, považoval za nedostatočný v nadväznosti na odôvodnenie a výklad pojmu zrozumiteľnosť a jednoznačnosť výzvy, tvrdiac, že uvedené sa vzťahuje i na konštatovanie ohľadne trvania a následkov porušenia právnej povinnosti.

Záverom navrhovateľ zdôraznil, že zo strany správneho orgánu v rozpore so závermi zrušujúcich rozhodnutí NS SR doposiaľ nedošlo, a to ani pred vydaním odvolaním napadnutého rozhodnutia, k určení pravidiel výkladu ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd SR odvolaním napadnuté rozhodnutie zrušil, resp. v prípade potvrdenia napadnutého rozhodnutia žiadal o adekvátne zníženie uloženej sankcie, a to v nadväznosti na posledne uloženú sankciu v obdobnej veci (4.000 €) tak, aby uložená sankcia splňala svoj výchovný a preventívny účel. V prípade úspechu v konaní žiadal priznať trovy konania, ktoré v rámci odvolania nevyčísľil.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Mal za to, že rozhodnutie má všetky náležitosti v súlade s ust. § 47 Správneho poriadku a po oprave v súlade s ust. § 47 ods. 6 citovaného zákona nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle zákona o správnom konaní. Navrhovateľ nebol podľa jeho názoru na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a postup ako aj samotné rozhodnutie je v súlade so zákonom. Odporca nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma, písmená boli farebne odlíšené, nakoľko zo záznamu vysielania je zjavné, že pri každej zo štyroch výziev bol použitý drobný text, ktorý bol výrazne menší ako reklamný text a v niektorých prípadoch bola jeho čitateľnosť znížená aj z dôvodu nízkeho farebného kontrastu s pozadím. Ako irelevantný vyhodnotil argument navrhovateľa ohľadne dĺžky trvania zobrazenia výzvy vo vzťahu k celkovému rozsahu trvania reklamného spotu, pričom za podstatné považoval to, či je dĺžka trvania zobrazenia výzvy dostatočná na to, aby ju divák vedel stihnúť prečítať. K argumentácii navrhovateľa ohľadne neurčitých právnych pojmov - jednoznačná výzva a zrozumiteľná výzva - a jeho právnej neistote z toho plynúcej uviedol, že považuje toto tvrdenie za špekulatívne a účelové, pričom upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že navrhovateľ napriek tomu, že za obdobné konanie bol právoplatne sankcionovaný troma rozhodnutiami Rady a oboznámený s troma rozhodnutiami NS SR, ktoré obdobné konanie označili ako konanie porušujúce zákon, odvysielal výzvu v zmysle ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii opätovne a takým istým spôsobom, aký predmetné rozhodnutia označili za nezákonný. Taktiež vo vzťahu k výkladu zákona, ktorý je neurčitý a nejednoznačný odporca nesúhlasil s tým, že tento musel uskutočniť navrhovateľ, nakoľko záväzne vykladať právne neurčité pojmy je úlohou správnych orgánov resp. súdov, takže výkladové pravidlá pre jednotlivé ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. tvorí Rada a správne súdy svojou rozhodovacou činnosťou a nie navrhovateľ svojou vysielacou praxou, s poukazom na to, že nie je povinný vydávať stanoviská k výkladu zákona. Za recidívu a nie za pokus o výklad zákona označil konanie navrhovateľa, keď opätovne odvysielal predmetné výzvy, napriek vedomosti o troch rozhodnutiach Rady, ktoré obdobné konanie označili ako konanie porušujúce zákon. Konštatoval, že spáchanie predmetného správneho deliktu je verejnoprávna zodpovednosť a odporca je pri určovaní výšky sankcie viazaný znením ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaní, a preto nemôže prihliadať na príslub sankcionovaného subjektu, že prijal opatrenia, ktoré zabezpečia dodržiavanie zákona.

Odporca k námietke navrhovateľa ohľadne jeho presvedčenia, že správny orgán pochybil, pokiaľ začal jednotlivé správne konania za jednotlivé čiastkové útoky - odvolávajúc sa pri tom na rozhodnutia NS SR, v ktorých súd postupoval pri odôvodnení rozhodnutí analogicky ako i jeho presvedčeníu, že správny orgán vydaním rozhodnutia RP/027/2012 nekonal v intenciách výkladu zrušujúcich rozsudkov NS SR a nepodriadil svoj právny názor názoru NS SR v danej veci - uviedol, že požiadavka začať nové správne konanie zo žiadneho z predmetných rozhodnutí nevyplýva, práve naopak za nezákonný postup

považoval, poukazovaním na analógiu s trestnoprávnou úpravou, len uloženie viacerých sankcií za jeden tzv. pokračujúci správny delikt. Mal za to, že napriek tomu, že NS SR uviedol, že úlohou odporcu je v ďalšom konaní spojiť príslušné konania, keďže správny poriadok nepozná inštitút „spojenia“ správnych konaní, je zrejmé, že spojením je v danom kontexte (s prihliadnutím na celé odôvodnenie jednotlivých rozhodnutí) potrebné rozumieť vydanie jedného rozhodnutia, ktorým bude uložená jedna sankcia za všetky jednotlivé čiastkové útoky pokračujúceho správneho deliktu a nie začatie nového „spojeného“ správneho konania. Na podporu uvedeného záveru poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tdo 43/2010, z ktorého citoval: „na tom nič nemení okolnosť, že procesne je aj čiastkový útok pokračujúceho trestného činu samostatným skutkom (§ 9 ods. 2, § 10 ods. 15 Tr. poriadku). Ohľadom každého z takýchto skutkov sa môže viesť samostatné konanie, finálne však musí byť vždy ukladaný spoločný trest podľa ust. § 41 ods. 3 Tr. zákona, ktorý predpokladá nové rozhodnutie o vine za všetky čiastkové útoky pokračujúceho trestného činu a uloženie jedného trestu za trestnú činnosť v celom tomto rozsahu.“ Vyslovil názor, že podstatou správneho trestania pri pokračujúcich správnych deliktach nie je vedenie jedného „spojeného“ konania, ale uloženie jedného trestu jedným rozhodnutím, ktoré sa môže týkať viacerých formálne a procesne samostatne vedených správnych konaní. Ďalej uviedol, že pri vydaní odvolaním napadnutého rozhodnutia bol viazaný právnym názorom NS SR vysloveným v zrušujúcich rozhodnutiach, a preto nebolo nutné navrhovateľa informovať o tom (bol účastníkom konaní), že v predmetných veciach spojí jednotlivé konania a vydá jedno rozhodnutie, ani mu poskytnúť lehotu na vyjadrenie, s poukazom na to, že navrhovateľ sa vo všetkých správnych konaniach v rámci nariadeného ústneho pojednávania, okrem iného k veci vyjadril, a preto neobstoí ani jeho námietka, že mu toto právo bolo upreté.

K námietke navrhovateľa ohľadne výšky uloženej sankcie, odporca uviedol, že celková závažnosť pokračujúceho správneho deliktu, ktorý je spáchaný viacerými čiastkovými útokmi, je logicky vyššia, ako je tomu v prípade „bežného deliktu“, spáchaného jedným skutkom, pričom za závažnejší správny delikt musí byť uložená prísnejšia sankcia. Zdôraznil, že za predmetný správny delikt umožňuje zákon uložiť sankciu až do výšky 165.969 €, pričom výška uloženej sankcie 13.276 € je len v približne v jednej dvanástine zákonom stanovenej sadzby. Konštatoval, že pri ukladaní pokuty bral zreteľ aj na opakované porušenie predmetnej povinnosti navrhovateľom, pričom spáchaný delikt mal charakter pokračujúceho správneho deliktu tvoreného viacerými čiastkovými útokmi, čo podstatným spôsobom zvýšilo jeho celkovú závažnosť. Posudzovanie miery závažnosti pri výpočte a ukladaní sankcie považoval odporca za správne, s poukazom na to, že obdobný spôsob výpočtu výšky pokuty s prihliadnutím na dĺžku resp. rozsah porušenia navyše vyplýva aj z rozhodovacej praxe NS SR, napr. z rozhodnutia 3SŽ/15/2008. Ďalej uviedol, že pri ukladaní sankcie použil správnu úvahu, ktorú podrobne odôvodnil. Zastával názor, že táto úvaha neodporuje zásadám logického myslenia a nie je ani v rozpore so zákonom, a preto ju považoval za zákonnú. Tvrdil, že na dĺžku trvania jednotlivých reklamných spotov prihliadal v súvislosti s určovaním výšky sankcie z toho dôvodu, že to ustanovuje zákon v ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Uviedol, že odvysielaná krátka reklama na liek (napr. 5-10 sekúnd) bez riadnej výzvy v zmysle ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii bude menej závažná v porovnaní s dlhšie trvajúcou (napr. 45 sekúnd), keďže pri dlhšej trvajúcej reklame je spotrebiteľ vystavený reklamnému tlaku bez riadnej výzvy v zmysle zákona po dlhší čas.

K námietke navrhovateľa týkajúcej sa povinnosti správneho orgánu jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal vysielateľ v budúcnosti pohybovať, odporca sa vyjadril tak, že jednotlivé kritériá explicitne uviedol v napadnutom rozhodnutí (str. 10). Taktiež zdôraznil, že predvídateľnosť práva s absolútnou istotou nie je možná (rozhodnutie ESLP Sunday Times proti Spojenému kráľovstvu 1979), čo sa uplatnilo aj v predmetnom prípade, kedy vzhľadom na množstvo rôznych spôsobov a relevantných kritérií pre odvysielanie výzvy podľa ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, nie je objektívne možné stanoviť v rozhodnutí Rady „univerzálne“ pravidlá, ktoré obsiahnu všetky možné situácie relevantné pre určenie času potrebného na zobrazenie predmetnej výzvy a zabezpečia absolútnu predvídateľnosť práva. Konštatoval, že tieto treba skúmať a posúdiť ad hoc, podľa všetkých v rozhodnutí uvedených kritérií. Mal za to, že hranice, v ktorých sa má vysielateľ pri odvysielaní výziev v zmysle ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii pohybovať vymedzil jasne, takže navrhovateľ bude môcť v budúcnosti rozumne predvídať právne následky svojho konania.

Odporca vzhľadom na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnuté

rozhodnutie potvrdil a v prípade, že dospeje k záveru, že sankcia uložená napadnutým rozhodnutím je vysoká navrhol, aby súd rozhodnutie zmenil tak, že zníži uloženú sankciu podľa vlastného uváženia a vo zvyšnej časti potvrdí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 158-PLO/O-1621/2011, č. 275-PLO/O-2406/2011, 244-PLO/O-2087/2011 a 159-PLO/O-1622/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 28. augusta 2013 - na ktoré sa právna zástupkyňa navrhovateľa, ktorá mala predvolanie na pojednávanie riadne a včas vykázané, svoju neprítomnosť neospravedlnila, a preto súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vec prejednal v jej neprítomnosti - dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je nedôvodný.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca prijal uznesenia o začatí správneho konania :

- dňa 15. marca 2011 č. 158-PLO/O-1621/2011 vo veci možného porušenia ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že v rámci televíznej programovej služby TV Markíza dňa 31. decembra 2010 o cca 18:11 hod. a dňa 22. januára 2011 o cca 20:11 hod. odvysielal reklamný šot na liek Muconasal plus, pri ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku,

- dňa 12. apríla 2011 č. 275-PLO/O-2406/2011, vo veci možného porušenia ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že v rámci televíznej programovej služby TV Markíza dňa 12. februára 2011 o cca 18:35 hod. odvysielal reklamný šot na liek Mucoplant Spitzwegerich Hustensaft, pri ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku,

- dňa 29. marca 2011 č. 244-PLO/O-2087/2011, vo veci možného porušenia ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že v rámci televíznej programovej služby TV DOMA dňa 7. januára 2011 o cca 20:30 hod. odvysielal reklamný šot na liek Otrivin Complete, pri ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku,

- a dňa 15. marca 2011 č. 159-PLO/O-1622/2011 vo veci možného porušenia ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s tým, že v rámci televíznej programovej služby TV Markíza dňa 22. januára 2011 o cca 20:12 hod. odvysielal reklamný šot na liek PARALEN HOT DRINK, pri ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Vo všetkých správnych konaniach sa uskutočnilo na žiadosť navrhovateľa ústne pojednávanie dňa 24. mája 2011 o 10:00 hod. z ktorého bola vyhotovená zápisnica. V správnom konaní č. 158-PLO/O-1621/2011 bolo vydané rozhodnutie č. RP/42/2011 zo dňa 7. júna 2011, ktoré bolo rozhodnutím NS SR sp. zn. 2SŽ/24/2011 zo dňa 15. februára 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, obdobne v správnom konaní č. 275-PLO/O-2406/2011 bolo vydané rozhodnutie č. RP/32/2011 zo dňa 7. júna 2011, ktoré bolo rozhodnutím NS SR sp. zn. 2SŽ/25/2011 zo dňa 15. februára 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, v správnom konaní č. 244-PLO/O-2087/2011 bolo vydané rozhodnutie č. RP/40/2011 zo dňa 7. júna 2011, ktoré bolo rozhodnutím NS SR sp. zn. 2SŽ/19/2011 zo dňa 15. februára 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie, a v správnom konaní č. 159-PLO/O-1622/2011 bolo vydané rozhodnutie č. RP/37/2011 zo dňa 7. júna 2011, ktoré bolo rozhodnutím NS SR sp. zn. 2SŽ/18/2011 zo dňa 15. februára 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. K zrušeniu vyššie uvedených rozhodnutí odporcu došlo z dôvodu, nepresnosti a neurčitosti výroku napadnutého rozhodnutia a z dôvodu porušenia základných princípov trestania, konkrétne za viacero čiastkových útokov nebola uložená jedna sankcia, teda správny orgán nepostupoval v rovnakom režime, ako je tomu

pri trestnom postihu. Následne po zrušených vyššie špecifikovaných rozhodnutiach odporcu bolo vydané rozhodnutie č. RP/027/2012 zo dňa 29. mája 2012, ktorému predchádzali správne konania č. 158-PLO/O-1621/2011, č. 275-PLO/O-2406/2011, č. 244-PLO/O-2087/2011 a č. 159-PLO/O-1622/2011, ktorým bolo rozhodnuté o porušení povinnosti navrhovateľa uvedenej v ust. § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vyššie popísanými skutkami za čo bola navrhovateľovi podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložená sankcia - pokuta určená podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vo výške 13 276 €. Odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu je predmetom tohto konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Podľa ust. § 250i ods. 2 O.s.p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z., do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia.

Podľa ust. § 32 ods. 1, 3 zákona č. 308/2000 Z. z., reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Šot na účely tohto zákona je krátke reklamné alebo telenákupné oznámenie zaradené do reklamného

bloku alebo do telenákupného pásma.

Podľa ust. § 33 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z, vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať:

- a) jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku,
- b) odporúčanie poradiť sa o použití lieku s osobou oprávnenou predpisovať alebo vydávať lieky.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z, rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa ust. § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1, zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v intenciách názoru najvyššieho súdu vysloveného v rozhodnutiach, ktorými boli predchádzajúce rozhodnutia Rady, vydané v uvedených správnych konaniach, zrušené, v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd sa nestotožnil s námietkami navrhovateľa, ktorými namietal porušenie procesných zásad v správnom konaní, výšku sankcie ako i jej nedostatočné odôvodnenie a tiež nesúhlasil so záverom odporcu o tom, že odvysielané reklamné šoty neobsahovali jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu tak, ako to predpokladá ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii, a práve naopak mal za to, že zobrazením vizuálneho poučenia spravidla v dolnej tretine obrazovky v dostatočnom grafickom rozlíšení od ostatného vizuálneho diania na obrazovke v rovnakom časovom limite a dostatočne dlhú dobu bola výzva dostatočne jednoznačná a tým, že bol použitý bežný a ľahko čitateľný fond písma s ich farebným odlíšením, s celkovou dĺžkou zobrazenia textu poučenia cca 3-6 sekúnd z celkového času trvania reklamného spotu v dĺžke 10-20 sekúnd ho považoval za zrozumiteľný, považujúc pojmy uvedené v ust. § 33 ods. 4 písm. a/ a b/ zákona o vysielaní a retransmisii za právne neurčité umožňujúce rôzny výklad, čím spôsobujú právnu neistotu navrhovateľa.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu pojmy právnej úpravy v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. „zrozumiteľný a jednoznačný“ možno zaradiť medzi tzv. právne neurčité pojmy. V takýchto prípadoch je preto úlohou správneho orgánu rámcovo obsah a význam týchto pojmov vymedziť s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu ako i skutkovú podstatu správneho deliktu. K výkladu zákonov sa vyjadril aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS 324/2011-16 kde uviedol, že „článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikočí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu“. Z uvedeného vyplýva záver o tom, že výklad pojmu ako i jeho aplikácia je úlohou správneho orgánu a nie vecou a úlohou navrhovateľa, ako to uviedol v odvolaní. Senát najvyššieho súdu v danej veci zastáva názor, že správny orgán v odvolaní napadnutom rozhodnutí rámcovo obsah a význam neurčitých právnych pojmov vymedzil jasným a zrozumiteľným spôsobom, keď v odôvodnení uviedol, že jednoznačná a zrozumiteľná výzva je taká, ktorá nevyžaduje zvláštne sústredenie sa priemerne vnímavého diváka, konkrétne, pokiaľ je zvolené vizuálne spracovanie, musí byť text výzvy dostatočne výrazný a čitateľný a musí byť na obrazovke zobrazený dostatočne dlhú dobu tak, aby aj pri bežnej (priemernej) rýchlosti čítania bol jej text čitateľný. Najvyšší súd konštatuje, že posudzovaná vec je možné do takto vymedzeného rámca neurčitých právnych pojmov zaradiť. Z uvedeného dôvodu nepovažoval túto námietku navrhovateľa ako právne významnú.

Vo vzťahu k navrhovateľovej odvolacej námietke ohľadne porušenia zásad správneho konania a teda vedenia konania v rozpore so zákonom najvyšší súd konštatuje, že odporca vo veci konal v intenciách zrušujúcich rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým právnym názorom bol v súlade s ust. § 250r O.s.p. viazaný. V predmetnej veci je nepochybné, že v minulosti boli vydané jednotlivé rozhodnutia č. RP/42/2011 zrušené rozsudkom NS SR 2Sž/24/2011, č. RP 37/2011 zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/18/2011, č. RP/32/2011 zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/25/2011 a č. RP/40/2011 zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 2Sž/19/2011, pričom k zrušeniu vyššie uvedených rozhodnutí odporcu došlo z dôvodu nepresnosti a neurčitosti výroku napadnutých rozhodnutí a z dôvodu porušenia základných princípov trestania, konkrétne za viacero čiastkových útokov nebola uložená jedna sankcia, teda správny orgán nepostupoval v rovnakom režime, ako je tomu pri trestnom postihu. Úlohou správneho orgánu bolo v ďalšom konaní spojiť príslušné správne konania a na základe zisteného skutkového stavu vydať jedno rozhodnutie s dostatočným opísaním skutku vo výroku rozhodnutia a uložiť jednu pokutu, taktiež určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať. Správny orgán viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydal rozhodnutie RP/027/2012, ktorému vydaniu predchádzali štyri správne konania a za pokračujúci správny delikt uložil jednu sankciu - pokutu.

Najvyšší súd nesúhlasil s názorom navrhovateľa, že správny orgán tým, že nezačal jedno správne konanie za odvysielanie viacerých reklamných spotov na lieky, porušil všetky zásady správneho konania, keď ako účastník nemal vedomosť o takomto postupe správneho orgánu. Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že Rada preskúmané rozhodnutie vydala v správnych konaniach

označených v úvodnej časti svojho rozhodnutia potom, ako predchádzajúce jej rozhodnutia v týchto správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom a vec jej bola vrátená na ďalšie konanie s uložením povinnosti posudzovať skutky kladené navrhovateľovi za vinu v jednotlivých správnych konaniach za čiastkové útoky tzv. pokračovacieho správneho deliktu analogicky podľa trestnoprávnej úpravy (§ 122 ods. 10 Trestného zákona) a vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu sankciu. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii procesným právnym predpisom pre konanie Rady je správny poriadok. Správny poriadok neupravuje postup správneho orgánu v prípade, ak správny orgán rozhoduje o viacerých nárokoch účastníka konania a prichádzalo by do úvahy spojenie vecí. Z týchto dôvodov nie je možné vytýkať Rade, že nevydala formálne rozhodnutie (oznámenie) o spojení vecí potom, ako predchádzajúce rozhodnutia v jednotlivých správnych konaniach boli zrušené najvyšším súdom. Senát najvyššieho súdu súhlasí s argumentáciou žalovaného správneho orgánu, že rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia v predmetných správnych konaniach, boli navrhovateľovi doručené a mal teda vedomosť o uložení povinnosti Rade rozhodnúť jedným rozhodnutím o uložení sankcie za jednotlivé skutky, ktoré boli predmetom označených správnych konaní. Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru súdu v predmetnej veci nebolo potrebné opätovne začať jedno správne konanie tak, ako sa domnieva navrhovateľ, pretože navrhovateľ jednak mal vedomosť o začatých správnych konaniach, v ktorých mu boli zaručené jeho procesné práva, mal možnosť sa k uvedeným aj vyjadriť na ústnom pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo na jeho žiadosť, bol poučený o svojich právach a jednak stotožniac sa s judikatúrou v trestných veciach, na ktorú poukázal odporca, aj čiastkový útok pokračujúceho trestného činu je samostatným skutkom. Uvedené však nič nemení na tom, že pokiaľ sa skutočne jedná o spáchanie pokračujúceho správneho deliktu, tento sa posudzuje ako jeden správny delikt a ukladá sa jedna sankcia. V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že spôsob zaručenia procesných práv vysielateľa v prípade spáchania takéhoto správneho deliktu je vecou procesného postupu zvoleného Radou, ktorý musí byť zákonný. Nie je teda rozhodujúce, či správny orgán začne samostatné správne konania za každý čiastkový útok alebo jedno správne konanie, v ktorom zahrnie aj jednotlivé čiastkové útoky správneho deliktu. Rozhodujúcou je skutočnosť, aby postupom správneho orgánu nedošlo k upretiu procesných práv vysielateľa. Zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z obsahu administratívnych spisov je zjavné, že žalovaný správny orgán si skutkové podklady v jednotlivých veciach zadovážil z úradnej povinnosti, vo všetkých prípadoch vyzval navrhovateľa na podanie vyjadrenia k veci a navrhnutie dôkazov a na žiadosť navrhovateľa uskutočnil ústne pojednávanie, kde navrhovateľ mal právo sa vyjadrovať ku skutkovým a aj k právnym skutočnostiam, o čom bola spísaná zápisnica. Z uvedených dôvodov senát najvyššieho súdu námietku navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť správneho konania a odňatie mu možnosti konať pred správnym orgánom, považoval za nedôvodnú.

Žalovaný správny orgán podľa názoru najvyššieho súdu sa v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia náležite vysporiadal aj s úlohou jasne určiť kritériá používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice. Najvyšší súd v danom prípade súhlasí s tvrdením Rady, že nie je možné určiť potrebnú dĺžku zobrazenia textovej informácie paušálne, teda všeobecne pre všetky prípady zobrazovania výzvy pri vysielaní reklamných šotov podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, keďže posúdenie tejto otázky je závislé od viacerých kritérií, ktoré sú vždy dané individuálne konkrétnym prípadom, s poukazom na to, že pre posúdenie, či je výzva zobrazená dostatočný čas je potrebné skúmať kritériá, ako je veľkosť a umiestnenie písma textu, či je text zobrazený samostatne alebo je zakomponovaný v rámci dlhšej textovej informácie, kontrast farby písma a podkladu, či je pozornosť diváka rozptýlená dejom resp. iné informácie vysielané v rámci reklamného šotu. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd mal za to, že Rada k uvedenej problematike v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia podala jasný a zrozumiteľný výklad.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, ktorou namietal výšku uloženej sankcie ako i jej odôvodnenie. Podľa názoru súdu Rada v danom prípade postupovala a rozhodla v súlade so zákonom, keď ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 v spojení s § 5 ods. 1 zákona č. 308/2000Z. z. navrhovateľovi uložila sankciu v zmysle § 64 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona určenú v zmysle § 67 ods. 5 písm. a/ tohto zákona. Vychádzajúc zo skutkových zistení najvyšší súd mal tiež preukázané, že Rada v ďalšom konaní v danej veci postupovala v intenciách názoru najvyššieho súdu

vysloveného v zrušujúcich rozsudkov. Taktiež odôvodnenie rozhodnutia Rady považoval za dostatočné. Rada pri ukladaní výšky sankcie podľa názoru súdu v danej veci správne prihliadla na skutočnosť, že navrhovateľ bol za porušenie ust. § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii už v minulosti sankcionovaný (rozhodnutia RL/47/2008 z 23. septembra 2008 sankcia - upozornenie pre porušenie zákona, RP/30/2009 z 25. augusta 2009 sankcia pokuta vo výške 4.000 €) a teda došlo k opakovanému porušeniu povinnosti a súčasne prihliadala na závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti a spôsob porušenia povinnosti. Možno súhlasiť s argumentáciou Rady, že predmetný delikt bol tvorený štyrmi čiastkovými útokmi, čo podstatne zvýšilo jeho závažnosť, pretože ak správny delikt pozostáva zo štyroch čiastkových útokov, ktoré by za iných okolností mohli byť samostatné správne delikty, je závažnosť takéhoto konania štyrikrát vyššia a aj sankcia musí byť vyššia, ako v prípade bežného, nie pokračujúceho správneho deliktu. Zo zákonom ustanovenej kompetencie vyplýva Rade oprávnenie posúdiť porušenie právnej povinnosti vysielateľa a na základe správnej úvahy uložiť zákonom dovolenú sankciu. Súd je oprávnený v rámci súdneho prieskumu v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. posúdiť len, či správny orgán nevybočil zo správnej úvahy zákonom predpokladanej. Najvyšší súd v danom prípade nezistil, že by žalovaný správny orgán vybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (ust. § 245 ods. 2 O.s.p.), keď zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovuje, že Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3319 eur do 165 969 eur a preskúmaným rozhodnutím Rada uložila navrhovateľovi za pokračujúci správny delikt pokutu vo výške 13 276 eur. Pokiaľ zákonodarca v právnej norme § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ustanovil rozsah sadzby pokuty do 165 969 eur, z uvedeného je zrejmé, že Rada uložila navrhovateľovi pokutu na dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby. Pokiaľ teda Rada v danom prípade po zrušení predchádzajúcich rozhodnutí uložila jednu sankciu za predmetné čiastkové útoky vo výške na dolnej hranici sadzby zákonom predpokladanej pokuty na základe vlastnej správnej úvahy, senát najvyššieho súdu konštatuje, že Rada výšku pokuty určila v rozsahu správnej úvahy zákonom dovolenej.

Najvyšší súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že uložená sankcia a jej výška musí byť odôvodnená v nadväznosti na posledne uloženú výšku sankcie v obdobnej veci, a teda zákon stanovuje správnomu orgánu povinnosť v obdobných prípadoch postupovať rovnako tak vo fáze procesu ako aj vo fáze ukladania sankcie. Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný správny orgán pri ukladaní výšky sankcie v danom prípade vychádzal zo skutočnosti, že navrhovateľovi bola uložená sankcia za štyri porušenia právnej povinnosti, pričom pokuta vo výške 4.000 € (uložená rozhodnutím RP/30/2009) bola navrhovateľovi uložená za spáchanie správneho deliktu, kde sa nejednalo o pokračujúci správny delikt, a preto správna úvaha odporcu neodporuje zásadám logického myslenia, keď v danom prípade pri ukladaní výšky pokuty zohľadnil závažnosť pokračujúceho deliktu a pokutu uložil v zákonom stanovenom rozmedzí, pričom jej výška je bližšie k jej spodnej hranici.

V danej súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že uložená pokuta má plniť úlohu výchovnú a aj represívnu a postihovať protiprávne konanie, a preto je žiaduce, aby bola citeľná v majetkovej sfére páchatel'a správneho deliktu, keďže pri pokute uloženej v zanedbateľnej výške zas nemožno predpokladať, že by splnila svoj účel v žiadnej jej zložke.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd nevyhovел návrhu navrhovateľa na zníženie výšky uloženej sankcie, keďže nezistil dôvod na jej zníženie.

Vychádzajúc zo skutkových zistení a právnych záverov uvedených vyššie najvyšší súd nepovažoval námietky navrhovateľa za relevantné k vyhovenuiu jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o správnomi a zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj postupu mu predchádzajúceho, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd

rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. účinného do 30. septembra 2012.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.